

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **K. N.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 1. 2022, č. j. 17 A 45/2021-239,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2021, č. j. 1922-3/2021-900000-317 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“); tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 23. 11. 2020, č. j. 151015-5/2020-600000-12 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), když jako provozovatel vozidla v systému elektronického mýtného v rozporu s § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích neposkytl provozovateli systému elektronického mýtného údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč.

[2] V **žalobě** stěžovatel primárně namítl nesprávnou právní kvalifikaci přestupku. V řízení bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že stěžovatel užil elektronické zařízení určené na konkrétní vozidlo zaevidované v systému elektronického mýtného pro jiné vozidlo. Toto jednání však dle názoru stěžovatele má být kvalifikováno jako přestupek dle

§ 42b odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, nikoliv jako přestupek dle § 42b odst. 2 písm. a) téhož zákona, za který byl shledán vinným. Nadto stěžovatel namítl, že jednání popsané ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně danou skutkovou podstatu nenaplnňuje. Skutkovou podstatu dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích lze totiž naplnit třemi způsoby, avšak správní orgány přesně nevymezily, kterým z alternativních způsobů byla skutková podstata naplněna. Dále stěžovatel poukázal na znění § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, podle něhož má provozovatel vozidla před užitím zpoplatněné pozemní komunikace povinnost poskytnout provozovateli systému elektronického mýtného údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla, nebo tyto údaje musí poskytnout poskytovateli evropského mýtného, má-li s ním uzavřenou smlouvu o poskytování evropské služby elektronického mýtného. Správní orgán I. stupně však druhou podmínku nezkontroloval, tedy netvrdil ani nezjišťoval, zda má stěžovatel uzavřenou smlouvu s poskytovatelem evropského mýtného; proto nemohlo dojít k porušení § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Podle stěžovatele je uložený peněžitý trest nepřiměřený a namísto něj měl správní orgán I. stupně uložit trest napomenutí. Správní orgán pochybil, zohlednil-li k tíži stěžovatele porušení zájmu na výběru mýtného a zájmu na evidenci vozidel v mýtném systému. Ani jeden z těchto zájmů dle stěžovatele porušen nebyl. V této souvislosti stěžovatel namítl, že svým jednáním nezpůsobil žádnou škodu a mýtné zaplatil; správní orgán měl též nesprávně posoudit materiální stránku přestupku. V další žalobní námitce stěžovatel tvrdil nezákonnost získaných důkazů, neboť automatizované zařízení, které prostřednictvím fotografie zachytilo nezákonné jednání stěžovatele, bylo provozováno společností SkyToll, a. s. a CzechToll s. r. o., tj. soukromou osobou. Tímto byl na soukromou osobu delegován výkon veřejné moci. Z toho stěžovatel dovozuje, že automatizované zařízení je provozováno nelegálně, a navíc tvrdí, že soukromoprávní subjekt je finanční motivován ke zjišťování protiprávního jednání. Ani jedno však není přípustné a získané důkazy nelze v řízení použít.

[3] **Krajský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Dle krajského soudu není ve věci sporné, že stěžovatel byl provozovatelem vozidla tovární značky Renault, registrační značky XA a toto vozidlo bylo provozováno na zpoplatněné pozemní komunikaci, aniž by předtím bylo zaevidováno do systému elektronického mýtného. K žalobní námitce ohledně právní kvalifikace krajský soud uvedl, že je možné, aby jednáním stěžovatele byla naplněna též skutková podstata přestupku dle § 42b odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích; to však nemá vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného. Dle názoru krajského soudu má totiž přestupek dle § 42b odst. 2 písm. a) a e) zákona o pozemních komunikacích stejný druhový objekt, avšak odlišný individuální objekt. Dle § 42b odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích se postihuje jednání spočívající ve využití elektronického zařízení určeného ke konkrétnímu vozidlu v jiném vozidle, zatímco individuální objekt přestupku, za který byl stěžovatel postižen, spočívá v nezaevidování určitého vozidla do systému elektronického mýtného. Skutečnost, že stěžovatel nebyl uznán vinným a potrestán též za další postupek, nečiní rozhodnutí správního orgánu nezákonným a ani není vadou řízení u správního orgánu, kterou by bylo zasaženo do stěžovatelových veřejných subjektivních práv.

[4] Žalobní námitce, že jednání popsané ve výroku rozhodnutí nenaplnňuje danou skutkovou podstatu, krajský soud rovněž nepřisvědčil. Krajský soud uznal, že správní orgán I. stupně mohl formulovat skutkovou větu přesněji, nicméně z prvostupňového rozhodnutí je jasné, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a)

pokračování

zákona o pozemních komunikacích, jehož se dopustil tím, že nezajistil zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného v rozporu s § 22i téhož zákona.

[5] Krajský soud se dále zabýval tím, zda v posuzované věci došlo k porušení povinnosti dle § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Dle krajského soudu žalobní námitka nastoluje otázku, kterými skutečnostmi či otázkami se má správní orgán zabývat ze své úřední povinnosti a nakolik má být rozhodnutí odůvodněno obzvláště za situace, kdy účastník řízení je procesně pasivní a nedává nijak najevo, že jisté okolnosti považuje za sporné. Krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně ani žalovaný ve svých rozhodnutích výslovně neuvádějí zjištění, podle něhož stěžovatel neposkytl údaje potřebné k registraci jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného poskytovateli evropského mýtného. Navzdory tomu však podle názoru krajského soudu všechny skutečnosti zjištěné správním orgánem I. stupně nasvědčují tomu, že stěžovatel povinnost vyplývající z § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích nesplnil. Stěžovatel navíc v průběhu přestupkového řízení ani v žalobě netvrdil, že by smlouvu o poskytování evropské služby elektronického mýtného s poskytovateli evropského mýtného splnil, tedy že závěry správních orgánů jsou „skutkově“ nesprávné. Podle krajského soudu je proto námitka stěžovatele účelová.

[6] Jde-li o zákonnost výroku sankce, krajský soud se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, podle něhož byl jednáním stěžovatele porušen zájem na průběžném výběru mýtného ve stanovené výši i zájem na evidenci vozidel v mýtném systému, což představuje materiální podstatu přestupku. Výši uložené sankce neshledal soud nepřiměřenou. Skutečnost, že stěžovatel dlužné mýtné nakonec zaplatil není dle soudu relevantní. Krajský soud rovněž odmítl vzájemné poměrování sankce stanovené za odlišné jednání (odlišný přestupek), než kterého se sám stěžovatel dopustil.

[7] Krajský soud k žalobní námitce týkající se údajně nezákonně získaných důkazů, k čemuž mělo dojít dle tvrzení stěžovatele tím, že správní orgány vycházely z fotografií pořízených automatizovaným zařízením provozovaným konsorciem SkyToll, a. s. a CzechToll s. r. o., vysvětlil odlišnosti od případu soukromě provozovaných radarů pro měření rychlosti jízdy vozidel, přičemž poznamenal, že ze samotné fotografie není zjevné, zda jsou dány podmínky pro uplatnění nějaké sankce, neboť teprve až poté, co je z pořízené fotografie extrahována registrační značka příslušného vozidla, musí být tento údaj porovnán s databází obsahující záznamy o vozidlech, jež jsou v systému elektronického mýtného evidovány. Až toto porovnání dává odpověď na otázku, zda provozovatel vozidla splnil své zákonné povinnosti dle § 22i zákona o pozemních komunikacích. V souladu se zákonem pověřilo Ministerstvo dopravy provozem systému elektronického mýtného a výběrem mýtného Ředitelství silnic dálnic, avšak odpovědnost za jeho fungování stále leží na Ministerstvu dopravy. Skutečnost, že technická stránka provozu systému elektronického mýtného je realizována ve spolupráci se soukromým subjektem, neznamená, že je na tuto osobu přenášen výkon veřejné moci. Krajský soud nepovažoval za nezbytné vyžádat si od Ministerstva dopravy smlouvu uzavřenou s konsorciem SkyToll, a. s. a CzechToll s. r. o. ze dne 20. 9. 2018, respektive její přílohu.

[8] V **kasací stížnosti** stěžovatel primárně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku týkající se právní kvalifikace přestupku. Stěžovatel tvrdí, že nemohl svým jednáním naplnit obě skutkové podstaty, tedy dle § 42b odst. 2 písm. a) i e) zákona o pozemních komunikacích; především nesdílí názor krajského soudu ohledně toho, že

každá ze zmíněných skutkových podstat chrání jiný objekt. K tomu stěžovatel uvádí, že objektem přestupků vyjmenovaných v § 42b odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je úhrada mýtného a každá skutková podstata vyjadřuje jinou typovou společenskou nebezpečnost a závažnost, přičemž tyto skutkové podstaty na sebe navazují; proto je nutné vybrat takovou skutkovou podstatu, která na posuzované jednání nejvíce přiléhá. Podle názoru stěžovatele skutková podstata dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích postihuje případy, kdy řidič vozidlo vůbec nezaeviduje, a přesto vyjede na zpoplatněnou dálnici; naproti tomu skutková podstata dle písm. e) předpokládá, že vozidlo má palubní jednotku, která patří pouze jinému vozidlu (tj. výběr mýtného). Pokud se tedy stěžovatel provinil jen tím, že měl jednotku z jiného svého vozidla, pak bylo namístež jej trestat pouze právě za toto jednání, nikoliv za jednání spočívající v tom, že vozidlo v systému mýtného neevidoval.

[9] Stěžovatel trvá na tom, že popis jednání ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečný; poznamenává, že skutkovou podstatu dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích lze naplnit třemi možnými způsoby; avšak z popisu skutku ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zjevné, jakým jednáním byla skutková podstata naplněna. Podle stěžovatele musí výrok rozhodnutí obstat sám o sobě; nedostatek výroku rozhodnutí spočívající v nedostatečném vymezení postihovaného jednání nelze nahradit odkazem na odůvodnění rozhodnutí. Posouzení žalobní námitky stran porušení povinnosti dle § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích krajským soudem rovněž není dle stěžovatele správné. V této souvislosti opakuje, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nezkoumali, zda měl uzavřenou smlouvu o poskytování evropské služby elektronického mýtného s poskytovatelem evropského mýtného. Stěžovatel proto neměl důvod dokazovat, zda smlouvu s poskytovatelem evropského mýtného uzavřenou má či nikoliv. Byl to až krajský soud, kdo jako první konstatoval, že stěžovatel smlouvu s evropským poskytovatelem uzavřenou nemá, čímž neoprávněně rozšířil předmět řízení.

[10] Dále stěžovatel brojí proti výši uložené pokuty. V této souvislosti uvádí, že zájem na průběžném výběru mýtného byl zachován tím, že ve vozidle byla umístěna palubní jednotka, která zajišťovala monitoring pohybu vozidla po zpoplatněné komunikaci a zároveň byl zajištěn řádný odvod mýtného. Jakkoliv tedy palubní jednotka byla z jiného vozidla provozovaného stěžovatelem, zájem na výběru mýtného ohrožen nebyl. Mýtné navíc bylo zapláceno, a pokud se týče zájmu na evidenci vozidel v mýtném systému, jediným jeho účelem je výběr mýtného, a proto se nemůže jednat o přítěžující okolnost; takový postup je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Krajský soud se však touto námitkou vůbec nezabýval. Stěžovatel dále trvá na tom, že posuzovanou věc lze srovnat s pokutami uloženými za jízdu bez dálniční známky. Relevantní je dle jeho názoru rovněž skutečnost, že v dané věci nedošlo ke škodě. Výše uložené pokuty není dle stěžovatele přiměřená jednání a přiléhavější by bylo uložit trest napomenutí. Správní orgán navíc neprokázal materiální stránku přestupku. Krajský soud se související žalobní námitkou nezabýval, a proto je jeho rozhodnutí dle stěžovatele nepřezkoumatelné.

[11] Stěžovatel i nadále trvá na tom, že důkazy, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, byly získány nezákonně, neboť technické zařízení pořizující fotografie z mýtných bran provozuje konsorcium SkyToll, a. s. a CzechToll s. r. o. Tato společnost má být dle tvrzení stěžovatele finančně motivována ke zjišťování přestupků, neboť za každé jedno oznámení o průjezdu vozidla získává finanční prostředky. Navíc, technické zařízení za

pokračování

účelem odhalování protiprávního jednání smí provozovat jen obecní policie či policie České republiky. Krajský soud se mylí, dovozuje-li oprávnění soukromé společnosti k provozu technického zařízení k výběru mýtného na základě § 22a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že v daném případě byl na soukromou společnost delegován výkon veřejné moci. Krajský soud pochybil, neprovedl-li navržený důkaz smlouvou s konsorciem SkyToll a. s. a CzechToll s. r. o. Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** primárně poukázal na to, že stěžovatel vznesl v kasační stížnosti stejné námitky, jako v žalobě; na tyto námitky již žalovaný reagoval ve vyjádření k žalobě na které odkazuje; krajský soud žalobní námitky dostatečným způsobem vypořádal a žalovaný se s jeho posouzením ztotožňuje. K námitce stran neprokázání poskytnutí údajů poskytovateli evropského mýtného uvedl, že i kdyby měl stěžovatel uzavřenou smlouvu s poskytovatelem evropského mýtného, pak by porušení, kterého se na území ČR dopustil, stejně evidovalo Ředitelství silnic a dálnic, z jehož podkladů celní úřad vycházel. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil nutnost zohlednění procesní (ne)aktivity stěžovatele v přestupkovém řízení. Kasační námitka ohledně porušení zásady zákazu dvojího přičítání je dle žalovaného nepřípustná, neboť ji stěžovatel v žalobě neuplatnil. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že dle § 22 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích se výše mýtného zjišťuje pomocí elektronického mýtného, jehož součástí je elektronické palubní zařízení, kterým musí být vybaveno vozidlo v systému elektronického mýtného; elektronické zařízení je nepřenositelné a jeho užití je vázáno na konkrétní vozidlo zaevidované v systému elektronického mýtného; stěžovatel byl proto správně potrestán za to, že vozidlo nezaevidoval do tohoto systému. Kasační stížnost není dle názoru žalovaného důvodná.

[13] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelnou a přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se primárně zabýval tím, zda stěžovatel porušil povinnost stanovenou dle § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Pokud by totiž svým povinností dle zmíněného ustanovení vyhověl, nemohl by se dopustit přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatel svoji obranu staví na tom, že správní orgány sice správně zjistily, že požadované informace k vozidlu registrační značky XA provozovateli systému elektronického mýtného neposkytl, už se ale dále nezabývaly otázkou, zda tyto informace předal poskytovateli evropského mýtného. Z tohoto důvodu se stěžovatel domnívá, že nebyl povinen prokazovat, zda s poskytovatelem evropského mýtného má uzavřenou smlouvu o poskytování evropské služby

elektronického mýtného. Současně uvádí, že skutečnost, zda tuto smlouvu s evropským poskytovatelem mýtného uzavřenou má či nemá, je dosud neznámá.

[17] Dle § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích platí: „*Provozovatel vozidla v systému elektronického mýtného je před užitím zpoplatněné pozemní komunikace povinen a) provozovateli systému elektronického mýtného nebo poskytovateli evropského mýtného, pokud s ním má uzavřenu smlouvu o poskytování evropské služby elektronického mýtného, poskytnout údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného a nahlásit mu bez zbytečného odkladu změnu těchto údajů.*“

[18] Ve shodě s krajským soudem (i stěžovatelem) Nejvyšší správní soud konstatuje, že citované ustanovení ukládá provozovateli vozidla povinnost poskytnout údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného (a nahlásit bez zbytečného odkladu změnu těchto údajů), přičemž tuto povinnost může splnit buď vůči provozovateli systému elektronického mýtného nebo vůči poskytovateli evropského mýtného, má-li s ním uzavřenou smlouvu o poskytování evropské služby elektronického mýtného.

[19] Správní orgán I. stupně dospěl na základě provedeného dokazování k těmto nesporným skutkovým zjištěním. Kontrolované vozidlo registrační značky XA nebylo v rozhodné době, tj. od 5. 6. 2020 do 26. 6. 2020 zaevidováno do systému elektronického mýtného (viz protokol o kontrole vozidla č. j 93057/2020-560000-63), přičemž navzdory této skutečnosti bylo dané vozidlo na zpoplatněných pozemních komunikacích užíváno (viz Seznam mýtných transakcí k registrační značce XB a fotodokumentace z mýtných bran); ve vozidle s registrační značkou XA bylo umístěno elektronické zařízení OBU – jednotka č. 54092007191719280000293086, které je zaevidované k vozidlu s registrační značkou XB (CZ) (viz fotodokumentace z kontrolních bran); vozidlo s registrační značkou XA bylo zaevidováno do systému elektronického mýtného dne 26. 6. 2020 v 16:38h (viz historie registrační značky XA); ze Seznamu mýtných transakcí k registrační značce XB vyplývá užití zpoplatněné pozemní komunikace v rozhodné době (tj. od 5. 6. 2020 do 26. 6. 2020), zatímco pokud jde o vozidlo s registrační značkou XA, Seznam mýtných transakcí zaznamenává užití zpoplatněné pozemní komunikace v době po zaevidování tohoto vozidla do systému elektronického mýtného, tj. po dni 26. 6. 2020. Ze Seznamu nesrovnalostí od provozovatele systému elektronického mýtného správní orgán I. stupně zjistil, že kontrolované vozidlo XA bylo na 144 kontrolních branách užíváno s nesrovnalostí „Vozidlo bez platné smlouvy“ v období od 5. 6. 2020 do 26. 6. 2020. Všechny užití mýtné úseky zpoplatněné pozemní komunikace prokazuje výpis mýtných transakcí k registrační značce XB s elektronickým zařízením (palubní jednotkou), které bylo po celou dobu umístěno v kontrolovaném vozidle (tj. vozidle s registrační značkou XA).

[20] Uvedené skutečnosti nejsou mezi stranami sporné, ostatně, sám stěžovatel nijak nezastírá, že v období od 5. 6. 2020 do 26. 6. 2020 bylo kontrolované vozidlo s registrační značkou XA užito na zpoplatněné pozemní komunikaci bez registrace tohoto vozidla v systému elektronického mýtného, přičemž v kontrolovaném vozidle bylo umístěno elektronické zařízení (palubní jednotka) patřící vozidlu s registrační značkou XB. Stěžovatel však namítá, že správními orgány nebylo zjištěno, zda měl k vozidlu registrační značky XA uzavřenou smlouvu s poskytovatelem evropského mýtného o poskytování evropské služby elektronického mýtného. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

pokračování

[21] Právní úprava týkající se evropské služby elektronického mýtného byla do zákona o pozemních komunikacích vložena zákonem č. 196/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 196/2012 Sb.“), a to v reakci na nutnost zapracování do českého právního řádu úpravy obsažené v Rozhodnutí Komise č. 2009/750/ES ze dne 6. října 2009 o definici evropské služby elektronického mýtného a jejích technických prvků (dále jen „rozhodnutí o EETS“). Z důvodové zprávy k zákonu č. 196/2012 Sb. ve vztahu k § 22i vyplývá následující: *„Úprava povinností provozovatele vozidla v systému elektronického mýtného je doplňována takto: V odstavci 1 písm. a) se s ohledem na zavedení EETS do právního řádu České republiky pamatuje na nutnost dosavadní povinnost provozovatele vozidla v systému elektronického mýtného poskytnout údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla provozovateli systému elektronického mýtného doplnit o obdobnou povinnost ve vztahu k poskytovateli evropského mýtného v případě, má-li s ním provozovatel vozidla uzavřenu příslušnou smlouvu podle § 22b odst. 3 zákona ve znění návrhu jeho novely. Poskytovatel EETS následně předá tyto informace provozovatelům systémů elektronického mýtného v členských státech Evropské unie, včetně českého provozovatele (tj. Ředitelství silnic a dálnic). Doplnění znění odstavce 2 je odrazem základního principu fungování EETS, kdy provozovatel vozidla v systému elektronického mýtného, ohledně kterého byla uzavřena smlouva o poskytování EETS s poskytovatelem evropského mýtného, nehradí mýtné provozovateli systému elektronického mýtného, ale pouze a výlučně poskytovateli evropského mýtného (tj. má povinnost jej hradit poskytovateli EETS), ledaže neuhradil mýtné vzniklé z transakcí před uzavřením smlouvy“* (zvýraznění doplněno NSS).

[22] Systém evropské služby elektronického mýtného funguje na principu interoperability se systémem elektronického mýtného, jehož provozovatelem je v České republice Ředitelství silnic a dálnic. Uvedené vyplývá z rozhodnutí o EETS, jakož i z jednotlivých ustanovení zákona o pozemních komunikacích. Zmínit lze § 22e písm. m) zákona o pozemních komunikacích, dle něhož je poskytovatel evropského mýtného povinen poskytnout potřebnou součinnost provozovatelům systémů elektronického mýtného v členských státech Evropské unie při kontrole správnosti jimi evidovaných údajů nebo při kontrole výše jimi stanoveného souhrnného mýtného. Z dotčené právní úpravy pak vyplývá, že uživatel evropské služby elektronického mýtného poskytuje údaje potřebné k zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného evropskému poskytovateli mýtného, jenž má zákonnou povinnost tyto údaje předat provozovateli systému elektronického mýtného v členském státě, tedy Ředitelství silnic a dálnic. Poskytovatel evropského mýtného má dle § 22e písm. g) zákona o pozemních komunikacích povinnost neprodleně po vydání elektronického zařízení provozovateli vozidla, jemuž na základě smlouvy poskytuje evropskou službu elektronického mýtného, předat údaje nezbytné pro jeho zaevidování provozovatelům systémů elektronického mýtného (tedy opět Ředitelství silnic a dálnic). Konečně, dle § 22e písm. b) zákona o pozemních komunikacích má poskytovatel evropského mýtného povinnost zajistit nepřetržité poskytování služby elektronického mýtného ve všech systémech elektronického mýtného v členských státech.

[23] Z důvodové zprávy k zákonu č. 196/2012 Sb., jakož i z rozhodnutí o EETS a zákona o pozemních komunikacích tedy jednoznačně vyplývá, že pokud by měl stěžovatel uzavřenou smlouvu s evropským poskytovatelem mýtného, Ředitelství silnic a dálnic (jakožto provozovatel systému elektronického mýtného) by si této skutečnosti muselo být vědomo a tato skutečnost by se též musela projevit přímo v systému elektronického mýtného. Navíc, stěžovatel by v takovém případě obdržel od poskytovatele evropského

mýtného elektronické zařízení – palubní jednotku zajišťující komunikaci s mýtnými branami (viz § 22e písm. e) zákona o pozemních komunikacích). Skutkové okolnosti posuzované věci však vůbec nenasvědčují tomu, že by stěžovatel smlouvu o poskytování služby elektronického mýtného měl skutečně uzavřenou.

[24] V této souvislosti je neméně významné jednání stěžovatele, které přílehuje popsal krajský soud v bodech 46. a 47. napadeného rozsudku:

„(...) Podle názoru soudu toto dokazování dává jednoznačnou odpověď i na otázku, zda žalobce nesplnil svou povinnost vyplývající mu z § 22i odst. 1 písm. a) ZPK vůči poskytovateli evropského mýtného. Pokud by tomu tak totiž bylo, žalobce by neměl vůbec žádný důvod dne 26. 6. 2020 registrovat stejné vozidlo do systému elektronického mýtného. Neměl by ani žádný důvod užívat elektronickou jednotku patřící k jinému jím provozovanému vozidlu v jiném vozidle, k němuž by využíval služeb poskytovatele evropského mýtného. Takový případný žalobcův postup by zkrátka nedával zhola žádný smysl. K tomu navíc přistupuje i fakt, že žalobce příslušné mýtné, byť evidované elektronickou jednotkou patřící k jinému vozidlu, uhradil, pročez i sám žalobce v souvislosti dalších žalobních bodů tvrdí, že fiskální zájem na výběru mýta nebyl porušen. Ani žalobce tedy netvrdí, že by snad skutečně svou povinnost dle § 22i odst. 1 písm. a) ZPK splnil vůči poskytovateli evropského mýtného.

Přihlédnout pak je nutno i k tomu, že žalobce v průběhu přestupkového řízení žádnou námitku týkající se možnosti, že by svou povinnost dle § 22i odst. 1 písm. a) ZPK splnil vůči poskytovateli evropského mýtného, nevzněl. Jak už soud uvedl výše, nebylo to ani jeho povinností; nicméně za situace, kdy z provedeného dokazování jednoznačně vyplývalo, že tato povinnost splněna nebyla, nelze podle názoru soudu správním orgánům vytýkat toliko to, že to samy o sobě expresis verbis nekonstatovaly v odůvodnění svých rozhodnutí, když ani z hlediska žalobcovy případné procesní obrany taková potřeba nevyplývala. Přehlédnout nelze ani to, že žalobce, ani v žalobě netvrdil, že by snad svou povinnost skutečně vůči provozovateli evropského mýtného splnil, že tedy jsou závěry správních orgánů nesprávné. Tato námitka je tedy skutečně spíš účelová, mířící na domněle procesní pochybení, které ale ani podle žalobce samotného nemělo žádné „hmotněprávní“ důsledky. Ani tento žalobní bod tedy soud nepovažuje za důvodný.“

[25] Se závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Je pravda, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně neuvedl, že stěžovatel neměl s poskytovatelem evropského mýtného uzavřenou smlouvu o poskytování služby elektronického mýtného, tento nedostatek v odůvodnění má však dle Nejvyššího správního soudu jen formální povahu bez vlivu na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Při zohlednění fungování systému evropského mýtného systému (jak bylo vysvětleno výše) a na základě nesporných skutkových okolností daného případu a jednání stěžovatele totiž nelze dospět k jinému skutkovému závěru, že stěžovatel ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu s registrační značkou XA danou smlouvu uzavřenou skutečně neměl. Jeho konstatování, že „[z]da měl žalobce uzavřenou smlouvu o poskytování evropské služby elektronického mýtného, zůstává neznámo“, se jeví jako účelové; lze totiž racionálně předpokládat, že stěžovatel ví, zda smlouvu uzavřenou má, či nikoliv.

[26] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud připouští, že hypoteticky může nastat situace, kdy by provozovatel vozidla měl smlouvu o poskytování evropské služby elektronického mýtného s poskytovatelem evropského mýtného uzavřenou, avšak tato skutečnost by se v důsledku technické závady, selhání lidského faktoru či z jiného

pokračování

důvodu nepropsala do systému elektronického mýtného, čili kontrolující orgán by se o této skutečnosti nedozvěděl. V takovém případě je však nutná aktivita samotného provozovatele vozidla, neboť ten jediný by mohl na takovou chybu upozornit a prokázat, že požadovanou smlouvu uzavřel. Stěžovatel však v odporu proti příkazu ze dne 24. 8. 2020, č. j. 123083-4/2020-600000-12 ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo v žalobě ani v kasační stížnosti nikdy netvrdil, že smlouvu o evropské službě elektronického mýtného uzavřenou má. Správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému proto nelze vyčítat, že se danou otázkou detailně nezabývali a že neověřovali, zda smlouva o poskytování evropské služby elektronického mýtného ve vztahu k vozidlu s registrační značkou XA existuje. V tomto směru je odkaz krajského soudu na usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS zcela příléhavý.

[27] Kasační námitce, že krajský soud rozšířil předmět řízení o další jednání, které nebylo předmětem přestupkového řízení, nelze přisvědčit. Již od počátku přestupkového řízení bylo stěžovateli vytýkáno porušení § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, přičemž toto ustanovení v sobě zahrnuje možnost dostat své povinnosti uzavřením smlouvy s poskytovatelem evropského mýtného, čehož si stěžovatel měl být vědom; jak totiž vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stěžovatel mj. provozuje autodopravu, a proto povinnosti a podmínky pro provozovatele vozidla v systému elektronického mýtného pro něj neměly být žádnou novinkou. Navíc, stěžovatel poprvé posuzovanou námitku vznesl v řízení před krajským soudem. Není proto překvapením, že se k ní poprvé mohl vyjádřit až krajský soud.

[28] Stěžovatel trvá na tom, že správní orgán I. stupně ve výrokové části svého rozhodnutí nedostatečně popsal jednání, kterého se měl dopustit. Podle stěžovatele postihuje skutková podstata dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích tři alternativní jednání. Správní orgán I. stupně ve výrokové části kladl stěžovateli za vinu, že „*řádně nezaevidoval vozidlo v systému elektronického mýtného*“; toto vyjádření je dle stěžovatele nepřesné, neboť takto vymezené jednání může naplnit skutkovou podstatu vícero přestupků uvedených v § 42b odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.

[29] Podle § 42b odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel vozidla v systému elektronického mýtného dopustí přestupku tím, že (a) v rozporu s § 22i nezajistí zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného, (b) k zaevidování poskytne nesprávné údaje nebo (c) nenahlásí bez zbytečného odkladu změnu údajů potřebných k zaevidování.

[30] Výroková část správního orgánu I. stupně, týkající se vymezení skutku, zní:

*[žalobce je vinen tím, že] „jako provozovatel vozidla tovární značky **RENAULT**, registrační značky **XA (CZ)**, užil toto vozidlo v systému elektronického mýtného na zpoplatněných pozemních komunikacích v České republice, aniž by bylo předem, nejpozději do okamžiku užití zpoplatněné pozemní komunikace dne 05. 06. 2020 v 10:42 hodin, na mýtném úseku dálnice D05-020 Benešovice - Ostrov, dne 08. 06. 2020 v 03:53 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-028 – Horšovský Týn - Mašovice 1, dne 09. 06. 2020 v 03:53 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-028 - Horšovský Týn - Mašovice 1, dne 10. 06. 2020 v 03:52 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-028 - Horšovský Týn - Mašovice 1, dne 15. 06. 2020 v 03:53 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-028 - Horšovský Týn - Mašovice 1, dne 16. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I35-015: Hodkovice nad Mohelkou - Paceřice, dne*

17. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-005: Sulkov - Sulkov 2, dne 18. 06. 2020 v 00:04 hodin, na mýtném úseku dálnice D05-007: Bavoryně - Žebrák, dne 19. 06. 2020 v 00:05 hodin, na mýtném úseku dálnice D05-011: Rokycany- Ejovice 1, dne 20. 06. 2020 v 00:02 hodin, na mýtném úseku dálnice D05-019: Heřmanova Huť - Ostrov, dne 22. 06. 2020 v 03:56 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-031: Meclov - Březí, dne 23. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-014: Holýšov - (I/26,MK 5), dne 24. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-017: Ohučov - Staňkov-východ, dne 25. 06. 2020 v 03:45 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-027: Horšovský Týn 2 - Horšovský Týn 3, dne 26. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-017: Ohučov - Staňkov- východ, **řádně zaevidováno do systému elektronického mýtného**, a s takto nezaevidovaným vozidlem dále užíval mýtné úseky uvedené v příloze č. 1, která je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí.

tedy

jako provozovatel vozidla v systému elektronického mýtného v rozporu s § 22i odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, neposkytl provozovateli systému elektronického mýtného údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného, [...].“

[31] Nejvyšší správní soud nemůže námitce stěžovatele přisvědčit. Stěžovatel vytrhl z kontextu část skutkové věty rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž je pravda, že tato část sama o sobě může působit nepřesně. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně je však bez dalších pochybností zřejmé, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích tím, že v rozporu s § 22i téhož zákona nezajistil zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného [ad a)] a s takto nezaevidovaným vozidlem dále užíval mýtné úseky uvedené v příloze č. 1, která je součástí prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán stěžovateli tedy nevytýkal, že by k zaevidování vozidla poskytl nesprávné údaje [ad b)], nebo, že by bez zbytečného odkladu nenahlásil změnu údajů potřebných k zaevidování [ad c)]. Nejvyšší správní soud se na rozdíl od krajského soudu ani nedomnívá, že by skutková věta správního orgánu I. stupně trpěla *dílčí* nepřesnostmi. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně ob stojí sám o sobě a vyhovuje tak požadavkům judikatury, na kterou stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje.

[32] Dále stěžovatel nesouhlasí s právní kvalifikací skutku. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že se svým jednáním dopustil přestupku dle § 42b odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, a nikoliv přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a) téhož zákona, za který byl shledal vinným.

[33] Jak vyplývá z výše citované části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (bod [30] tohoto rozsudku), posuzovaný skutek spočívá v tom, že stěžovatel neposkytl provozovateli systému elektronického mýtného údaje k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného, a s takto nezaevidovaným vozidlem užíval mýtné úseky specifikované v příloze prvostupňového rozhodnutí. Nutno zdůraznit, že právní kvalifikace skutku je závislá na identifikaci protiprávního jednání obviněného, které je popsáno ve skutkové větě výroku rozhodnutí o přestupku. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že vymezení skutku v nyní souzené věci odpovídá jeho právní kvalifikaci. Takto vymezený skutek nemohl být právně kvalifikován dle § 42b odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, neboť ten postihuje jednání spočívající v tom, že provozovatel vozidla užije elektronické zařízení určené na konkrétní vozidlo a zaevidované v systému elektronického mýtného do jiného vozidla v systému

pokračování

elektronického mytného. Přestože správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že stěžovatel užil v kontrolovaném vozidle s registrační značkou XA elektronické zařízení registrované k vozidlu s registrační značkou XB, a tedy potenciálně mohl naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 42b odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, o tomto skutku se přestupkové řízení nevedlo a jeho popis rovněž absentuje ve skutkové větě; skutečnost, že správní orgán I. stupně nevedl se stěžovatelem přestupkové řízení také pro podezření ze spáchání přestupku dle písm. e), však nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č.j. 2 As 261/2019-52).

[34] Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit polemika stěžovatele ohledně chráněného zájmu (objektu) obou přestupků ani jeho tvrzení, že právní kvalifikace dle § 42b odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích by byla v dané věci přílehavější. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že skutkové podstaty obou zmíněných přestupků mají stejný druhový objekt, avšak jiný individuální objekt (viz bod 36. napadeného rozsudku) a že stěžovatel by teoreticky mohl být uznán vinným jak za přestupek dle § 42b odst. 2 písm. a) tak písm. e) zákona o pozemních komunikacích. Jedná se totiž o dvě samostatné skutkové podstaty přestupků, které mohou být naplněny zcela nezávisle na sobě a navzájem se nevylučují. Tyto úvahy, jež svojí žalobní a kasační argumentací navodil stěžovatel, jdou však nad rámec posuzované věci, jejímž předmětem je skutek vymezený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Námitka stěžovatele tudíž není důvodná.

[35] Dále stěžovatel namítá nezákonnost, respektive nepřiměřenost výše uložené sankce. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„je na správních orgánech, aby určily, jakou výši pokuty ze zákonného rozmezí zvolí. Právě možnost volby mezi více zákonem předvídanými eventualitami, resp. volba v určitém rozmezí je správnímu uvážení inherentní. Správnost správního uvážení je ze soudního přezkumu vyjmuta – správní soudy mohou pouze ověřit, zda nedošlo k překročení zákonných mezí či zneužití tohoto uvážení (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Pokud tedy zákonodárce upraví určitým způsobem rozmezí pro sankci, je na správních orgánech, aby její konkrétní výši určily; pokud by úvahu o správné výši sankce učinil soud (s výhradou moderační nepřiměřeně vysoké, byť zákonné sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s.), fakticky by nahrazoval správní uvážení, a postupoval by tak v rozporu s principem dělby moci mezi exekutivou a justicí, neboť by učinil uvážení, které zákonodárce vyhradil pouze správním orgánům (obdobně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04, N 62/40 SbNU 607)“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2023, č. j. 5 As 63/2022-29). Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal důvod k zásahu do správního uvážení správního orgánu I. stupně ohledně výše uložené pokuty.

[36] Primárně Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že srovnání přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích s přestupkem spočívající v jízdě po zpoplatněné komunikaci bez časového kupónu (dálniční známky), je pro zhodnocení přiměřenosti výše uložené pokuty irelevantní. Důvody, pro které nelze při ukládání sankce za určitý přestupek přihlížet k (tvrzené) praxi správních orgánů při ukládání pokuty za odlišný přestupek, jsou natolik zjevné a triviální, že je kasační soud na tomto místě nemá potřebu opakovat; proto toliko odkazuje na bod 51. rozsudku krajského soudu, jenž žalobní námitku dostatečně vypořádal a s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje.

[37] Pokud jde o materiální stránku přestupku, ta vyjadřuje stupeň společenské škodlivosti. Dle stávající judikatury je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění

formálních i materiálních znaků přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). V obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména pokud jde o delikt ohrožovací (srov rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23). Skutečnost, že následkem jednání obviněného nedojde k porušení objektu (zákonem chráněného zájmu), ještě neznamená, že materiální znak nebyl naplněn, tedy, že protiprávní jednání není společensky škodlivé.

[38] Materiální znak znamená, že protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněný zájem či statek společnosti. Dle správního orgánu I. stupně je chráněným zájmem přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích zájem na průběžném výběru mýtného ve stanovené výši a zájem na evidenci vozidel v mýtném systému (viz s. 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně); tento názor podpořil krajský soud (viz bod 50. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud s tím souhlasí. Tím, že stěžovatel neposkytl potřebné údaje o vozidlu provozovateli systému elektronického mýtného a s takto nezaevidovaným vozidlem užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, zcela jistě porušil zájem na evidenci vozidel v mýtném systému. Rovněž je nutné souhlasit s tím, že tímto jednáním ohrozil zájem na průběžném výběru mýtného ve stanovené výši. Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že tyto dva zájmy mohou na sebe vzájemně navazovat, avšak nelze s ním souhlasit v tom, že se jedná o stejné zájmy, kdy jeden obsahuje druhý. Stejně tak nelze souhlasit s tím, že zájem na výběru elektronického mýtného nebyl ohrožen, neboť dlužné mýtné bylo stěžovatelem dodatečně zapláceno. Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatel pomíjí podstatu spáchaného přestupku, která nespočívá v poškození fiskálního zájmu státu na výběru mýtného. Skutečnost, že v konečném důsledku nevznikla škoda, neboť stěžovatel dlužné mýtné vyměřené k palubní jednotce registrované k vozidlu registrační značky XB dodatečně zaplatil, nic nemění na tom, že byl ohrožen zájem na průběžném výběru mýtného, neboť stěžovatel užíval zpoplatněnou komunikaci po dobu tří týdnů, aniž by vozidlo bylo zaregistrované a aniž by mýtné průběžně platil; k samotné poruše (škodě) nemusí nutně dojít. Navíc, správní orgán I. stupně zohlednil zaplacení dlužného mýtného jako polehčující okolnost (viz s. 6. rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

[39] Námitku týkající se porušení zákazu dvojího přičítání stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, a proto je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nevznese-li stěžovatel tuto námitku v žalobě, nelze se pro její údajné nevypořádání krajským soudem domáhat vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pokuta uložená správním orgánem I. stupně ve výši 5 000 Kč za pokračující přestupek dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích při horní hranici zákonné sazby ve výši 100 000 Kč (§ 42b odst. 6 písm. d) zákona o pozemních komunikacích) je s ohledem na závažnost protiprávního jednání stěžovatele přiměřená.

[40] V poslední kasační námitce stěžovatel namítá nezákonnost získaných důkazů. Podle tvrzení stěžovatele je participace konsorcia SkyToll, a. s. a CzechToll s. r. o. na provozu mýtných bran nezákonná, přičemž tato osoba je dle jeho tvrzení finančně motivovaná ke zjišťování přestupků souvisejících s provozem systému elektronického mýtného a rovněž má možnost ovlivnit výstup (fotografii) z technického zařízení (mýtné brány). Stěžovatel namítá, že mýtné brány jsou prakticky automatizované prostředky k trestání. Závěry krajského soudu jsou dle jeho názoru ve všech ohledech nesprávné.

pokračování

[41] Jde-li o samotné posouzení kasační námitky, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, který související žalobní námitku dostatečně vypořádal v bodech 52. až 56. napadeného rozsudku. Zdejší soud zcela souhlasí se závěry krajského soudu, který odmítl analogii mezi nyní posuzovanou věcí týkající se systému elektronického mýtného a případem měření rychlosti radary ve vlastnictví obchodní společnosti CZECH RADAR, a. s., kterým se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27. Mýtná brána jakožto stacionární kontrolní zařízení pomocí kamerového systému zachycuje informaci o tom, že konkrétní vozidlo v konkrétním čase projelo konkrétní kontrolní (mýtnou) branou, popřípadě kontroluje též správnost údajů zapsaných do palubní jednotky (vytváří tzv. záznam o průjezdu vozidla). Nedochozí však k měření rychlosti vozidla prostřednictvím radaru, jehož veškeré nastavení prováděla výše uvedená soukromá společnost, která se různými způsoby podílela na přestupkovém řízení a rovněž profitovala z uhrazených pokut za zjištěné přestupky. Jak uvedl krajský soud, *„teprve až poté, co je z pořízené fotografie extrahována registrační značka příslušného vozidla, musí být tento údaj dále porovnán s databází obsahující záznamy o vozidlech, jež jsou v systému elektronického mýtného evidovány. Až toto porovnání pak dává odpověď na otázku, zda provozovatel vozidla splnil své zákonné povinnosti dle § 22i ZPK, nebo nesplnil.“* Mýtná brána tedy není automatizovaný prostředek k trestání, jak se mylně domnívá stěžovatel. Jeho odkaz na § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii a § 62 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky je mimoběžný, neboť provoz systému elektronického mýtného se řídí zákonem o pozemních komunikacích a dalšími souvisejícími právními předpisy, které upravují technické parametry tohoto informačně-komunikačního zařízení. Správním orgánem příslušným k projednávání a rozhodování o přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích je celní úřad (viz § 40 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích). Tvrzení stěžovatele, že v posuzované věci došlo k delegaci veřejné moci na soukromý subjekt, je proto nesprávné.

[42] K tomu je třeba doplnit, že dle § 22a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích zajišťuje provoz systému elektronického mýtného a výběr mýtného Ministerstvo dopravy, které může pověřit provozem tohoto systému organizaci zřízenou Ministerstvem dopravy nebo právnickou osobu, u níž funkci zakladatele vykonává jménem státu Ministerstvo dopravy. Jak už bylo výše uvedeno, touto pověřenou osobou je Ředitelství silnic a dálnic. Dle § 22a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích musí provozovatel elektronického mýtného a Ministerstvo dopravy vytvořit na síti dálnic organizační a technické předpoklady pro dohled a bezpečnost a plynulost silničního provozu, monitorování a vyhodnocování dopravní situace. Zákon však nestanoví, že by fungování mýtných bran po technické stránce musel zajistit provozovatel systému elektronického mýtného, respektive samotné Ministerstvo dopravy. Reálně si lze těžko představit, že by státní aparát disponoval řadou specialistů, kteří by zajišťovali fungování veškerých technických zařízení, které stát pro své fungování potřebuje. Je proto přípustné, aby technickou podporu mýtných bran zajistil externí subjekt (v tomto směru lze odkázat na bod [38] výše zmíněného rozsudku č. j. 9 As 185/2014-27, který je obecně aplikovatelný).

[43] Kromě toho musí Nejvyšší správní soud podotknout, že stěžovatel v přestupkovém řízení ani v řízení před krajským soudem nezpochybnil fotodokumentaci, která je výstupem kamerového systému, jenž je součástí mýtných (kontrolních) bran a která je součástí spisového materiálu. Stěžovatel nikdy netvrdil, že skutečnosti, které jsou zaznamenány na jednotlivých fotografiích, neodpovídají skutečnému stavu, nebo že se skutkový děj odehrál jinak či jindy. Stěžovatel naopak přiznává, že v rozhodné době užíval kontrolované vozidlo

s registrační značkou XA v systému elektronického mýtného, aniž by toto vozidlo u provozovatele elektronického mýtného registroval, respektive, že užil palubní jednotku vozidla s registrační značkou XB ve vozidle s registrační značkou XA. Jeho úvahy stran možnosti ovlivnění výstupu z mýtné (kontrolní) brány (např. změnou registrační značky), jakož i jeho tvrzení ohledně finančního zájmu konsorcia SkyToll, a. s. a CzechToll s. r. o. na tom, aby bylo prostřednictvím nainstalovaného zařízení zachyceno a odhaleno co nejvíce přestupků, se jeví jako účelové. Bylo tedy nadbytečné zkoumat na základě přílohy č. 5 smlouvy uzavřené mezi Ministerstvem dopravy a konsorciem SkyToll, a. s. a CzechToll s. r. o. ze dne 20. 9. 2018, zda zmíněné konsorcium má finanční podíl z celkové částky zaplaceného mýtného, případně, zda mu svědčí *nějaká* finanční částka v případě rozhodnutí o vině za přestupek spáchaný v oblasti systému elektronického mýtného. Je tomu tak proto, že i kdyby snad zmíněnému konsorciu svědčila *nějaká* finanční částka v souvislosti s řízením o přestupku, nic to nemění na skutečnosti, že v posuzované věci byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a tedy bylo prokázáno, že se stěžovatel přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích dopustil.

[44] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodné, a proto kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost, nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. srpna 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně

senátu